

Конотопська відьма (кінообкладинка)

Книга на основі художнього фільму

- **«Конотопська відьма» — український містичний горор 2024 року режисера Андрія Колесника, в головних ролях зіграли Тетяна Малкова, Тарас Цимбалюк та Олена Хохлаткіна**
- **Сценарій написав Ярослав Войцишек («Захар Беркут», «Сторожова застава», «Мавка. Лісова пісня»)**

Життя Олени нарешті стало по-справжньому щасливим: у затишному будинку пахне смачною кавою, поруч - коханий чоловік і милий песик, незабаром - омріяне весілля...

Однак безхмарні плани руйнує віщий сон: над її нареченим, над Конотопом, та й над усією Україною нависла смертельна небезпека.

Розуміючи, що втратити вже нічого, Олена вирішує повернути собі прадавні темні сили, від яких відреклася заради кохання, й жорстоко помститися окупантам за зруйновані долі, за вкрадені життя, за знищене майбутнє...

Повний місяць ледь проглядав крізь химерні чорні хмари. Вони клубочилися, звивалися і, не в змозі його поглинути, наче сплітали величезний вінок навколо блідого обличчя нічного світила, даючи місячному сяйву щедро заливати примарним сяйвом прадавній ліс, де над самими вершечками покручених від старості дерев у німоті ширяла величезна зграя воронів.

Час незбагненим чином припинив звичний перебіг. Все навкруги затамувалося, заморозилося, немовби сама природа затримала подих в очікуванні чогось моторошного. Жоден звук не порушував нічну тишу, що повисла між небом та землею.

Не було чути навіть власного дихання. Вона не знала, як тут опинилася, навіщо прийшла в цей зловісний ліс, що простягав до неба голі зимові віти, чому вона стоїть серед дерев у довгій білій сорочці, перемазаній кров'ю. Намагаючись вгамувати серце, що шалено калатало, вона піднесла руки до грудей і раптом відчула під долонями щось тверде... Кулон. Дивна прикраса на грубій шворці. Вона могла заприсягнути, що в неї ніколи нічого такого не було, й тільки-но спробувала зібратися з думками та пригадати, як цей кулон міг потрапити до неї, як увагу привернули густі хмаринки туману, що застрягли проміж гілок голих та колючих кущів, схожих на кістляві пальці демонів. Забувши про кулон, вона підійшла ближче до чагарника. Хмаринки були пухнасті, увесь час рухалися, наче живі, й вона відчула незбагненне бажання погладити одну з них — так, ніби це було якесь звірятко. Простягнула руки й завмерла — на її долонях була рясна кров, яка в місячному сяйві видавалася геть чорною.

Наче воронячим пір'ям, її обліпило шорстке відчуття власного безсилля і нікчемності, щедро перемішане зі страхом, яке в наступну мить розкололося різким незбагненим звуком. Рвучко обернулася. Вдалині, серед дерев, виднівся ледь окреслений силует. Хто це був чи що то було, вона не змогла розпізнати. Примара раптом зникла, та за мить знову з'явилася, але набагато ближче, ніж до того, й нависла над нею.

Обличчя істоти годі було розгледіти - чи тому, що, на відміну від людини, була височенного зросту, чи тому, що взагалі його не мала. Довгий плащ, у який істота була вдягнена, наче мантия, м'якими складками спадав у неї за спиною.

Хотілося закричати, шаленим криком виштовхнути із себе страх, проте голос лише важким клубком ворочався в горлі. Вона відчула, як її затоплює жах, сковуючи тіло та позбавляючи життя, і не було на те ради.

Зацьковано роззирнулася. Скільки сягало око, навкруги панував морок глибокої ночі, але раптом десь далеко в лісовій гущавині зажеврив слабкий вогник.

Ноги самі щосили понесли її до світла, й вона побігла, легко пробираючись крізь густі кущі й перестрибуючи через повалені дерева. «Геть, геть від цього проклятого місця, — калатало серце, - ближче, ближче до життя». Проте дерева, наче навмисно, за кожним кроком поставали щільнішою стіною, й врешті поглинули блукаючий вогник. Але вона продовжувала мчати, і ніщо не могло її зупинити.

Вона ніби розчинилася в цьому лісі, втративши усвідомлення власного «я», що колись звалося Оленою, втратила волю, розум, почуття... Лишилося тільки одне непереможне, осатаніле бажання ви-жити, видряпатися з безодні страху, повернутися до людей, до життя, якого завжди прагнула....

Серце наполегливо силкувалося вистрибнути з грудей, калатало так сильно й так гучно, що кожен його поштовх громом віддавався у вухах. Олена була змушена зупинитися, й, давши собі мить перепочинку, раптом зрозуміла, що лісу навколо неї більше немає, чорні дерева з никли, й вона просто стоїть у дворі своєї дев'ятиповерхівки.

Рекомендована література

Панк 57

Карма. Посібник йогина
зі створення власної
долі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ